

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1161/2019
07.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Здравко Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа законски заступник Државни правобранилац са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7374/17 од 09.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 7374/17 од 09.09.2018. године и предмет се враћа истом суду на поновно одлучивање о жалби.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 528/14 од 01.04.2015. године, првим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 49.538.381,00 динар, са законском затезном каматом од 28.04.2011. године до исплате и износ од 640.894,32 динара, са законском затезном каматом од 28.04.2011. године до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да тужена тужиоцу на досуђени износ накнаде материјалне штете од 49.538.381,00 динар плати законску затезну камату за период од 25.04.2011. године до 28.04.2011. године и на 640.894,39 динара плати законску камату за период од 25.04.2011. године до 28.04.2011. године. Трећим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части исплати износ од 10.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2015. године до исплате. Четвртим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.579.150,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2015. године до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 7374/17 од 09.10.2018. године, након одржане главне, јавне расправе, преиначио првостепену пресуду у првом и четвртном ставу изреке тако што је као неоснован одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 49.538.381,00 динар са законском затезном каматом од 28.04.2011. године до исплате и износ од 640.894,32 динара, са законском затезном каматом од 28.04.2011. године до исплате и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у

износу од 900.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14, који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона) и утврдио да је ревизија основана.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је 29.08.2001. године Републичка управа јавних прихода обавила контролу обрачуна и плаћања пореза на доходак грађана и пореза и доприноса на лична примања у предузећу „ББ“, са седиштем у ..., чији је власник тужилац. Дана 29.10.2001. године донето је решење о блокади рачуна предузећа ради наплате пореза и доприноса у укупном износу од 4.522.437,92 динара, које решење је потврђено одлуком другостепеног органа од 12.11.2001. године. Пресудом Врховног суда Србије од 10.10.2002. године поништено је другостепено решење, а у поновљеном поступку предузећу „ББ“ је решењем од 18.11.2003. године наложено да плати доприносе и порезе у висини од 1.392.575,80 динара. Наведено решење је потврђено у другостепеном поступку, али је и то решење поништено пресудом Врховног суда Србије од 08.09.2006. године. У поновљеном поступку је поништено решење од 18.11.2003. године, али је због континуиране блокаде банкарског рачуна предузећа „ББ“ 12.09.2002. године предузеће престало да постоји, па је Републичка управа јавних прихода закључком од 22.01.2007. године обуставила управни поступак против овог предузећа. У тренутку отварања стечајног поступка на рачуну предузећа „ББ“ није било новчаних средстава, нити је по блокади рачуна било прилива на овај рачун, а због сумње да је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе у подстрекавању, против тужиоца је покренут кривични поступак који је 15.05.2009. године окончан пресудом о ослобађању од одговорности. Због сумње да је извршио наведено кривично дело, у притвору је био од 31.08. до 17.09.2001. године. Висина штете коју тужилац трпи утврђена је преко Комисије вештака Економског факултета. Након блокаде рачуна предузећа „ББ“ пословање предузећа усмерено је преко других предузећа чији је такође био власник тужилац, те су дужници измирили дуговања према предузећу „ББ“ уплатом на рачуне тих предузећа.

Код овако утврђеног чињеничног стања, закључак другостепеног суда да између штете коју тужилац трпи и штетне радње тужене не постоји узрочно-последична веза, за сада се не може прихватити као правилан.

Основано се ревизијом указује да је другостепеном суду указано на налог Врховног касационог суда изражен у решењу Рев 202/17 од 12.12.2017. године, да је у поступку било нужно утврдити да ли између трајања управног поступка и штете коју тужилац евидентно трпи постоји узрочно-последична веза.

Наиме, свако има право да се о његовом праву или обавези одлучи у разумном року, а Закон о општем управном поступку прописује рокове за доношење одлука у

управном поступку који у конкретном случају нису испоштовани, тако да је управни поступак трајао од 2001. до 2007. године, што дужину његовог трајања чини неразумно дугом. Изостало је утврђење чињеница да ли се радило о сложеном поступку у којем је требало извести сложене доказе, да ли је било пропуста у понашању тужиоца као странке, односно управног органа и у чему се они састоје и од каквог је значаја право за тужиоца о коме се одлучивало у управном поступку. Када се ове чињенице утврде, другостепени суд ће моћи да одлучи о жалби и оцени да ли има места примени члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Основ спора је накнада штете, па је у смислу члана 190. Закона о облигационим односима било нужно расправити, на шта се у решењу Врховног касационог суда Рев 202/17 од 12.10.2017. године такође указује, било нужно утврдити да ли је тужилац својим понашањем допринео да штета буде мања, јер штетник одговара само у границама своје одговорности.

С обзиром на изложено, основани су ревизијски наводи да је због битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 1. ЗПП, у вези чл. 398. и 411. ЗПП учињене у другостепеном поступку (непоступање по налогу вишег суда), чињенично стање за сада остало непотпуно утврђено, због чега је побијана пресуда применом члана 416. став 2. морала бити укинута и враћена на поновно одлучивање о жалби.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, на основу чл. 165. ст. 3 ЗПП, јер зависи од коначног исхода спора.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**